

Jesus kan stadig gøre det

Gary Wilkerson April 14, 2014

Befinder du dig i en krise, som har fået dig ned på dine knæ? Måske har du behov for fysisk helbredelse. Måske har du økonomiske problemer. Måske hænger dit ægteskab i en tynd tråd. Har dine problemer stået på så længe, at din ånd er blevet modløs?

Mange kristne står overfor ulidelige situationer, som er uden for deres kontrol, og nu ser det håbløst ud. De er udmattede. Alle deres ressourcer og følelser forsøger at afhjælpe denne krise uden resultat. De fortsætter fremad og tror, at Gud vil møde deres behov, men tingene bliver bare værre. Jo mere de beder, des længere væk synes Gud at være. Nu tror de, at han ikke længere interesserer sig for dem.

Hvis det beskriver din situation, så ønsker jeg at opmuntre dig: Giv ikke op – Jesus er tæt på dig. Han ønsker ikke kun at møde dine behov, han ønsker, at du skal få et gennembrud i forhold til din tro. Uanset hvor desperat din situation ser ud, så ønsker han at give din ånd en indsprøjtning med denne sandhed: "Jesus kan stadig gøre det."

En beretning i Markus Evangeliet viser fire typer af situationer, som kan udfordre vores tro. Den første er, når en uventet katastrofe rammer os. Den anden er, når vores prøvelse har stået på længe uden noget lys for enden af tunnelen. Den tredje er, når vores omstændigheder bare bliver værre og værre. Og den fjerde er, når vi helt holder op med at tro.

1. Jesus kan gøre det.

Jairus var en overgiven, gudfrygtig mand, som stod i en umiddelbar krise. "Så kommer der en af synagogeforstanderne, han hed Jairus, og da han så Jesus, faldt han ned for hans fødder og bad han indtrængende: »Min lille datter ligger for døden. Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kan blive frelst og leve.» (Mark. 2, 22-23).

Vi kan forestille os Jairus' desperation. Han unge datter var dødeligt syg. Da han fandt ud af, at Jesus, Helbrederen, var tæt på, besluttede han at sætte sin lid til ham. Han løb hen til Messias, faldt på sit ansigt og bad om et mirakel: "Herre, hvis ikke du gør dette, har jeg intet håb. Lægerne kan ikke hjælpe mig. Du må få dette mirakel til at ske."

Læg nøje mærke til de ord Jairus bruger i ovenstående vers: "... så hun kan leve" (5, 23). Ordet "kan" angiver Jairus' tor på Kristi kunnen. Han troede Herren for det umulige, og erklærede, "Jesus, du kan." Han vidste, at hvis Kristus bare rørte hans datter, så ville hun blive helbredt.

2. Jesus vil gøre det.

Det næste som sker viser et andet niveau af tro. "Så gik Jesus med ham (Jairus), og en stor skare fulgte efter og trængtes omkring ham. Men der var en kvinde, som i tolv år havde lidt af blødninger, og som havde døjet meget af

mange læger og brugt alt, hvad hun ejede, uden at det havde hjulpet; hun havde tværtimod fået det værre." (5, 24-26).

Tænk over denne kvindes desperate situation. Gennem tiden var hendes blødning gået fra slem til værre. Men da hun hørte, at Jesus kom forbi, tænkte hun ved sig selv, "Bare jeg rører ved hans tøj, bliver jeg frelst." (5, 28). Gemt i hendes hjerte var et sennepsfrø af tro – den slags som gror, og bliver til en stor, frugt bærende plante. Denne kvindes tro var så stærk, at hun ikke havde behov for, at Jesus skulle komme til hende; alt hun behøvede var, at række ud og røre ham. Bemærk den sidste del af det, hun tænkte: "Jeg vil blive frelst," (5, 28). Hun tænkte ikke kun, "Jesus kan gøre det, hvis det er hans vilje." Hun var overbevist, "Dette kommer til at ske fordi han er Gud." Det var en klippefast tro – den slags som tror Gud for et mirakel på grund af hans godhed.

Denne kvindes tilstand er et billede på det mange kristne står i i dag. For mange par i krise er det ikke nok at tro "at dette ægteskab stadig kan fungere." De har brug for en tro som siger, "På trods af alt, vil Gud få det her til at fungere." Det samme gør sig gældende for mange med helbredsproblemer. Det er ikke nok at sige, "Gud kan udfri mig," men, "Gud vil udfri mig."

Forestil dig hvad denne kvindes tilstand havde gjort i hendes liv. Over tolv år var hun gået fra svagelig til svag til skrøbelig. Måske beskriver det dit liv? Problemerne hober sig op, stakken af regninger bliver højere og højere, og dine bekymringer vokser. Du ser, at andre får svar på deres bønner, men dine bønner synes at komme for døve ører. Nu råber dit hjerte, "hvor længe, Herre? Hvorfor skal jeg blive ved med at håbe på, at du hører mig?"

Jeg elsker den blødende kvindes tro. Hun havde ingen grund til at tro på noget som helst, for der var ikke noget som helst der havde virket for hende. Alligevel rakte hun ud i tro: "Enten dør jeg af dette, eller så bliver jeg helbredt i dag." Hendes tro var ikke bare "Jesus kan" men "Jesus vil."

Jeg mødte denne tro på en rejse til Brasilien. Jeg spurgte en lokal pastor om han ville tage mig på en tur til et slumkvarter for at se hvordan World Challenge kunne afhjælpe nogle af problemerne der. Brasiliens favelas ligner de værste af USA's ghettoer – bare værre, meget værre. Der er ingen elektricitet eller rindende vand. Gaderne er åbne kloakker, som flyder med menneskeligt affald. Hjemløse forældreløse børn driver rundt for at finde mad og læ.

Favela'erne har ingen officiel ledelse eller politi. De bliver styret af narkobaroner. Pastoren, som tog mig med ind i favelaen, var selv tidligere narkoman. Han ønskede, jeg skulle møde en trofast ældre kvinde, som havde ledt ham til Kristus. Hun var over hundrede år gammel og levede i et ydmyg skur. Mange år tidligere havde hun evangeliseret for en den unge mand, og fortalte ham dagligt, "Der er håb for dig. Jesus vil forvandle dit liv."

Da pastoren introducerede mig for denne gudfrygtige kvinde, begyndte hun straks at bede: "Gud, du har bragt denne mand til mig. Jeg har bedt siden jeg var atten år gammel for dette samfund, hvor narkobaroner fortsætter med at slå ihjel. Men nu kan jeg gå hjem til dig, fordi du har sendt denne mand til at tage hånd om vores samfund her."

Hun greb mine hænder mens hun bad for hvad vores tjeneste ville gøre – bygge en skole, et hjem for forældreløse, en sundhedsklinik, et folkekøkken – alt sammen noget vi er i stand til at gøre. Det skete fordi hun bad i tro, "Herre, du vil" – og kraften i hendes tro gav kraft til min tro. Jeg begyndte at tro Gud for, at alle disse ting kunne ske gennem vores egen tjeneste.

Misforstå mig ikke. Denne kvindes tro var ikke en "name-it-and-claim-it" tro (sig det og gør krav på det). Hendes bøn var ikke baseret på et ønske eller et indfald, men på et ønske, som var blevet sået i hendes eget hjerte af Helligånden. Der var en overensstemmelse mellem Guds eget ønske om at fremme sit rige på jorden.

Jeg tror, den blødende kvinde i Markusevangeliet havde den samme tro. Da hun rørte Jesu kappe, "Straks udtørredes kilden til hendes blødninger, og hun mærkede i sin krop, at hun var blevet helbredt for lidelsen. Men Jesus mærkede straks på sig selv den kraft, der udgik fra ham, og han vendte sig om midt i skaren og sagde: »Hvem rørte ved mit tøj?» (5, 29-30).

Bemærk, at det ikke var Jesus, som initierede denne helbredelse. Det gjorde kvindens tro. Jesus selv sagde, "»Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred, og vær helbredt for din lidelse!" (5, 34). Hendes tro var baseret på Guds godhed. Hun erklærede, "Herre, selv hvis du skulle have glemt mit behov, så har jeg ikke glemt din trofasthed." Hendes beretning er til for, at vi kan få den samme slags tro – den, som siger, "Herre, du vil."

3. Den tredje slags tro i denne beretning, er den sværeste.

“Endnu mens han talte, kommer der nogle fra synagogeforstanderens hus og siger: »Din datter er død! Hvorfor gøre Mesteren ulejlighed mere?» (Mark. 5, 35).

Denne nyhed måtte have ramt Jairus' hjerte som en kniv. Han havde lige hørt Jesus sige til den blødende kvinde, at hendes lidelse var ovre. Men nu fik Jairus at vide, at han lidelse netop var begyndt. Jeg forestiller mig denne gudfrygtige mand tænke, "Min tro var ikke stærk nok, ligesom denne kvindes tro var det. Det er min mangel på tro, som gjorde at min datter døde."

Der er et vigtigt budskab i dette for enhver, hvis situation er begyndt at falde fuldstændig fra hinanden. Måske kom din helbredelse ikke, eller dit ægteskab gik i stykker. Måske har du mistet en nærtstående, som aldrig kom til Jesus. Vi kan simpelthen ikke forstå, hvorfor Gud tillader sådan nogle tragedier sker.

Vi kan reagere ved at stille spørgsmål ved Gud, eller endda give ham skylden. Jeg kan forestille mig Jairus tænke, "Hvis Jesus ikke havde stoppet for at tale med den kvinde, så havde vi måske nået det." Hvor mange gange, midt i din trængsel, har du tænkt, "Hvis bare...?"

I sådanne stunder er kristne fristet til at opgive troen på, at Gud vil svare på deres bønner. Tænk på Jairus: Hvorfor skulle han blive ved med at tro på det tidspunkt? En eller anden havde lige sagt, "»Din datter er død! Hvorfor gøre Mesteren ulejlighed mere?» (5, 35).

Den slags tro, som Jesus kalder på i denne beretning, er den sværeste at have. Alle omstændigheder fortæller os, at det er for sent for Gud at gribe ind. Derfor kan vi lige så godt holde op med at bede.

Men Jesus leder efter en særlig tro i den slags situation. Det er en tro, som siger, "Ja, min situation er ude over alt håb. Men Jesus kan stadig gøre dette." Det var den slags tro, som krævedes af Abraham. Hans søn Isak blev allerede anset for at være død, da Abraham løftede kniven for at slå ham ihjel i lydighed mod Herren. Men i det øjeblik det så ud som om Guds løfter ikke var sande, greb den Almægtige ind.

Det var på præcis samme måde Jesus greb ind i forhold til Jairus. Han sagde, "Frygt ikke, tro kun!" (5, 36). Jeg tror ikke, at Kristus krævede tro af Jairus her, jeg tror, han talte tro ind i ham. Lige som Herren sagde ved skabelsen, "Lad der blive lys," så sagde han her til Jairus, "Lad der blive tro."

Min ven, hvis Jesus talte hørligt til dig i dag, tror jeg, han ville sige det samme om din situation: "Tro kun." Han blæser sit levende ord ind i dit hjerte, skaber tro i dig. Han ved, du ikke aner dit levende håb, at du er ude over din egen styrke og muligheder. Og nu profeterer han over dig, og siger, "Hav tro for dit ægteskab, for dine børn, for din fysiske lidelse, din økonomi, din tjeneste – for hvert område i dit liv, som er blevet værre, ikke bedre, og som selv nu lægger på sit dødsleje."

Vi kender resten af Jairus' beretning. Jesus sagde til hele husstanden, "Hvorfor larmer og græder I? Barnet er ikke død, hun sover." (5, 39). Din situation ser også ud som om alt håb er ude – men det er det ikke for Jesus. Han oprejste Jairus' datter fra døden, og han er rede til at træde ind i din situation med den samme opstandelseskraft.

4. Den sidste slags tro, som Jesus adresserer er, når vi helt forlader troen.

I det næste kapitel går Jesus til en by (Nazaret), hvor han møder direkte vantro. Det næste vers har altid forbløffet mig: "Og han kunne ikke gøre nogen mægtig gerning dér, bortset fra at han lagde hænderne på nogle få syge og helbredte dem." (Mark. 6, 5).

Det vers blæser min teologi omkuld. Hvordan kan en suveræn Gud få sine hænder bundet af menneskers vantro? Sandheden er, at Jesus sendte et budskab til den by, hvor han sagde, "Jeg er ked af det, men andre har en tro, der får dem til at skære hul i taget på et hus, og sænke en mand ned, så jeg kan helbrede ham. Men I tror slet ikke jeg kan helbrede."

Verset slutter med en utrolig erklæring: “Han undrede sig over deres vantro.” (6,6). Lad dette være en advarsel. Du må ikke læse dette budskab med nogen form for vantro i dit hjerte.

Selvfølgelig er der tider i vores liv, hvor Gud vælger at handle modsat i forhold til vores ønsker. Vi beder, vi trygler, vi tror på, at Herren griber ind – og så går han i en helt anden retning. Men det betyder ikke, at Gud ønsker, vi skal forlade troen, at vi aldrig skal spørge, aldrig håbe eller leve uden ønsker.

Tror du stadig, at Jesus kan? Tror du, han vil? Uanset hvilken trængsel du er i, uanset hvor håbløst det ser ud, så er han rede til at gribe ind. Bed ham om at blæse tro ind i dig.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/144/>